

тилицѣтъ, и тамо, облакотенъ на зидѣтъ надъ брѣгѣтъ, заничаше въ езерото, и припомняше каго грозенъ сънь минжлото си . . . огечествого си . . . умрѣлѣтъ си майкѣ . . . пріателя си Тронскаго . . .

Тутакъ си чу да испропахъ кола въ пѣлѣтъ, послѣ глѣчкѣ и леко туптеніе отъ нозѣ въ градинѣтъ. Слѣдъ мако, като ся отвори хъ вратата на цвѣтника, обърнѣ ся и видѣ че иде къмъ него . . . графинята.

— Нае ся да дойде тука . . . при мене ! . . . думаше въ умѣтъ си Волскый. Ето най послѣ . . . прѣдъ мене туй чело-вѣкообразно чудовище ! Ето азъ пакъ самичакъ съ неѣ ! . . .

XV.

Изминѣ бържѣ цвѣтникѣтъ, лека като птичка, поспрѣ ся за една минутѣ прѣдъ зидѣтъ, и като ся приструваше че душата ѣ е въ най голѣмо спокойствіе, загледана въ езерото подума :

— Ето наистинѣ единъ много хубавъ изгледъ.

— И стая пустѣйша, рече Волскый, прѣградка добрѣ запазена, въ коѣто